

DRAMATURGI ROMÂNI CONTEMPORANI

de Adriana Popescu

Dinu
Grigorescu

I. Dramaturg.

S-a născut la 4 iunie 1938, la Ploiești. Studii elementare în orașul Sinaia. A absolvit liceul la „Sfintu Sava” din București. Absolvent, în 1959, al Facultății de drept din București. Îndeplinește în prezent o funcție de conducere la Consiliul Popular al Sectorului 4, București.

Debutul în dramaturgie are loc în 1976 cu piesa *Nuntă cu dar* (scrisă în colaborare cu Tudor Popescu și Radu Aneste Petrescu), reprezentată la Teatrul de Stat din Brașov. Aceeași piesă se joacă sub titlul *Mireasa fără mire*, la Teatrul „Valea Jiului” din Petroșani, în 1977. Debutul lui Dinu Grigorescu ca dramaturg „de sine stătător” are loc în 1978, când i se reprezintă la Teatrul de Comedie din București *Ciripit de păsărele*.

II. LUCRĂRI DRAMATICE REPREZENTATE

1978, 13 mai — *CIRIPIT DE PĂSĂRELE*, comedie în 3 acte.

Teatrul de Comedie. Regia: Sanda Manu; scenografia: Sanda Mușatescu. Cu: Iurie Darie, Stela Popescu, Ștefan Tapa-lagă, Liliana Țicău, Gh. Simionca, Iulian Voicu, Cristian Molfeta și alții.

„Gestul frumos al Teatrului de Comedie de a acorda șanse unui nume nou în dramaturgie, de a asigura unei

de la

A la **Z**

„prima verba” scenică o distribuție de zile mari și o regie matură are drept rezultat un succes sigur, racordat la valențe spectaculare noi. Spunem aceeași, pentru că piesa *Ciripit de păsărele* a lui Dinu Grigorescu este nu numai o comedie de actualitate, ci și o comedie modernă...

Expresia aparte, originală, a acestei satire este un tip de comic amintind de Mazilu — paradoxul logic, născător de absurd, în limite plauzibile — și cucerește publicul prin zimbetul interior, înalt, al meditației asupra ridicolului, exagerării, a pedanteriei, a lăcomiei și a altor slăbiciuni omenești, zimbetul ducându-ne cu gîndul la razele, dar minunatele filme ale lui Jacques Tati...

Dinu Grigorescu este, hotărît lucru, un dramaturg talentat.” (Radu Anton Roman — „Informația Bucureștilui”, 15 mai 1978).

„...un dramaturg dotat mai întîi și întîi cu simțul replicii de teatru, un lucru important pentru această profesie. ...el aduce în raza satirei „clasicul” conflict conjugal, neînțelegerile dintre doi soți, care oricînd pot constitui un actual subiect de comedie.” (Ileana Lucaclu — „Săptămîna”, 21 mai 1978).

Alte opinii: Constantin Radu-Maria — „Teatrul”, 5/1978; Ioan Lazăr — „România liberă”, 1 iunie 1978.

1983, 20 octombrie — *ULCIORUL NU MERGE DE MULTE ORI LA APĂ*, comedie satirică.

Teatrul de Stat „Valea Jiului” din Petroșani. Regia: Ion Simionescu; scenografia: Ștefan Barath. Cu: Theodor Marinescu, Ilie Ștefan, Corvin Alexe, Francisca Ionașcu, Florica Dinicu, Florin Plaur, Mircea Zabalon, Alexandru Codreanu, Maria Marinescu, Ștefania Donca, Al. Anghelescu, Valer Donca, Paulina Codreanu, Zizi Ilieș, Anton Rizea.

„Noua comedie a lui Dinu Grigorescu își trage seva din aceeași atitudine justițiară care i-a mai îndreptat

scrisul, în ultimii ani, în direcția satirizării unor aspecte încă deficitare, sub raport moral, ale vieții noastre cotidiene. (...) ...ea atrage atenția asupra efectelor nefaste pe care le poate produce, în plan social, pierderea simțului realității de către unii indivizi certați cu principiile eticii și echității socialiste". (Mihai Vasiliu — „Teatrul”, 11/1983).

.....o comedie bine scrisă în care notațiile actelor privesc categoria, limitată numeric, a profitorilor." (Virgil Brădăceanu — „România liberă”, 1983).

Alte opinii: Valeria Bilț-Dumbravă — „Scinteia tineretului”, 24 decembrie 1983; Ion Vulpe — „Steagul roșu”, 22 octombrie 1983; Tudor Popescu — „Flacăra”, 13 aprilie 1984.

1984, 28 decembrie — **FLUTURI DE NOAPTE** (varianta revăzută a piesei *Ucioul nu merge de multe ori la apă*), comedie în două părți.

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț. Regia: Mircea Marin; scenografia: Mihai Mădărescu. Cu: Avram Birău, Dan Covrig, Paul Chirilă, Oana Albu, Constantin Ghenescu, Ana Ciontea, Ion Muscă, Maria Filimon, Romeo Tudor, Paul Chiribută, Simona Măicănescu, Claudiu Istodor, Cornel Nicoră, Coca Bloos.

Piesa s-a mai jucat la Teatrul „Victor Ion Popa” din Birlad în 1986 (regia: Bogdan Ulmu).

„Fluturi de noapte este o comedie satirică de actualitate: o satiră de moravuri, îmbinată cu cea de caractere, vizând superficialitatea în muncă, lucrul de mintuală, favoritismul, necinstea. Ca orice comediograf ce-și respectă vocația, autorul preferă tușelor fine apa tare. Fluturi de noapte începe mai „pedestru”, în cheta unui realism al notației directe, dar continuă prin șarjări apăsate expresive și demonstrative, dezvoltări fanteziste, frizând comicul absurd.” (Natalia Stanescu — „Scinteia”, 15 octombrie 1986).

„Sînt criticate cu radicalitate malversațiunile unor constructori de locuințe: lucru săvîrșit cu bună știință prost, târăgănări, corupție, zăpăceală, înstrăinări de materiale, mistificarea beneficiarilor etc. Implicațiile — unele de adîncime, altele mărunțele (selecția faptelor și argumentelor nu e prea riguroasă) — sînt examinate cu fervoare comică și în înlănțuiri uneori surprinzătoare. Originalitatea piesei nu vine

însă din materia literară, ci din modalitățile expozeului dramatic. Autorul folosește, cu iscusință, un procedeu de exagerare a exagerărilor în acțiune și de caricaturizare a limbajului caricatural al prevaricatorilor, care are consecințe hiperbolizante, dînd o senzație de irealitate veselă, de lume imposibilă, fantastică. N-are încă priceperea de a constitui coerent acest univers, e cîteodată tras pe pămînt de didacticism — care ține de foiletonistică și mai puțin de literatură — și nu știe să păstreze permanent autocontrolul în ceea ce privește plauzibilul. Dar propunerea sa interesează prin elementele de inedit (mai ales ale formei). Iar vehemența atacului satiric — (...) — arată un comediograf talentat, de atitudine socială, care combatte neajunsurile cu convingerea că ele provin, cel mai adesea, din mentalități anacronice, din abuzurile bunului plac.” (Valentin Silvestru — „România literară”, 13 iunie 1985).

Alte opinii: Carmen Mihalache-Popa — „Ateneu”, februarie 1985; Cristian Livescu — „Tribuna”, 4 aprilie 1985; Dinu Kivu — „Contemporanul”, 19 sept. 1986; Ion Toboșaru — „Consemnări”, vol. III, A.T.M., 1987.

1986, 5 decembrie — **PLIMBARE CU TELESKAUNUL**

Teatrul Dramatic „Maria Filotti” din Brăila. Regia: Constantin Codrescu; scenografia: Lavinia Dima. Cu: Petre Simionescu, Ana Cristi, Anton Filip, Nicolae Țăranu, Florin Chirpăc, George Șofrag, Ana Maria Pislaru, Dușa Guriianu, Victor Ianculescu, Mihai Stoicescu.

„Ca structură, Plimbare cu telescaunul e o comedie alegorică. În «realitatea» ei cotidianul nu intră în conformitate cu normele de relatare ale plauzibilității imediate. Ordonarea lui în fabula comică e hotărîtor determinată de simbol. «Telescaunul» încează, în accepțiunea lui simbolică, de a mai avea ceva comun cu atribuțiile lui proprii, le preia doar sensul, acela al ideii de ascensiune, dar integral deviat ca semnificație, fiindcă obiectivul ascensiunii nu mai e unul montan, ci obținerea de funcții, de favoruri, vizează, în ultimă instanță, «miracolul» puterii. Prin dilatare, deci, simbolul atinge proporții uriașe, se confundă cu viața și aspirațiile ei. (...) Demersul nu evoluează însă pe coordonate grave. (...) anecdoticul în Plimbare cu telescaunul e o «caricatură» de gradul trei, un fel

de «revărsare» în afară a inconștien-
tului unei «caricaturi a caricaturii»
(Bursucea). Iată ce explică, într-o mă-
sură, atât calitățile (...), cât și neimpli-
nirile (...) piesei lui Dinu Grigorescu,
ce nu e lipsită (în procedeele de ri-
diculizare a personajelor și activizare
a satirei prin «enormizarea» unor tare
morale și sociale) de similitudini cu
Ploșnița lui Maiakovski." (Ion Cocora
— „Tribuna“, 2/8 ianuarie 1987).

Alte opinii: **Valentin Silvestru** — „Ro-
mânia literară“, 15 ianuarie 1987; **Ioan
Munteanu** — „Înainte“ (Brăila) — de-
cembrie 1986; **Ion Toboșaru** — „Consem-
nări“, vol. III („Savoarea paradoxului în
comedia de azi“), A.T.M.

IV. OPINII CRITICE GENERALE (selec- tiv)

„Dinu Grigorescu este posesorul unei
chei personale cu care descuie reali-
tatea — o cheie cu care «descuie» uși

în spatele cărora stau pitite ridicolul,
poltrăneria, imoralitatea, necinstea și
toate celelalte defecte care zguduie
conștiințele destabilizaților morali.

Alege strict personal! Și tot perso-
nal povestește în ton și expresie co-
mică inconfundabile.

Într-o replică ce stă cu un picior în
realitate și cu altul în absurd, vorbin-
du-ne despre o lume atât de cunos-
cută nouă (în zona realistă) și atât de
necunoscută nouă (în zona absurdă).

Această dualitate dă timbrul special
teatrului pe care îl scrie.

Ai nevoie de un anume timp de
adaptare că să prinzi acest joc, sursă
inepuizabilă de comic.

Dinu Grigorescu, comediograf născut,
manevrează din instinct această „dia-
lectică, în care realitatea naște absurd
și absurdul dezvăluie mai adânc reali-
tatea!“ (Tudor Popescu — *Caiet-pro-
gram al spectacolului Fluturi de noapte
de la Piatra Neamț*).